

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce

...
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalovanému

Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Loretské náměstí 5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2021, č. j. 130351-6/2021-OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Bratislavě (dále jen „správní orgán“) ze dne 16. 7. 2021, č. j. 2252-2/2021-BRAŤKO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a zastaveno řízení o vydání zaměstnanecké karty podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky a má povolený dlouhodobý pobyt na území Maďarska.
4. Žalobce podal dne 30. 6. 2021 správnímu orgánu žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to spolu s žádostí o zaměstnaneckou kartu.
5. Správní orgán rozhodl, že žádost není důvodná a vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce proti němu podal odvolání, v němž namítal vážné objektivní důvody bránící osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Termín stanovený na 14. 6. 2021 byl bez řádného odůvodnění zrušen. Žalobce se přesto v tento den pokusil registrovat k osobnímu podání žádosti a následně obdržel automatickou odpověď, že jeho žádost nemohla být zpracována. V téže době zástupkyně žalobce zjistila, že v důsledku nařízení vlády č. 233/2021 Sb. (dále jen „nařízení vlády“) nebude od 1. 7. 2021 možné vůbec podat žádost o zaměstnaneckou kartu na pozice s nízkou kvalifikací.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z hlediska dodržení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu bylo podstatné prokázat, kolikrát se žalobce marně pokusil o registraci k podání žádosti. Žalovaný proto vyzval žalobce usnesením ze dne 1. 10. 2021, č. j. 130297-1/2021-OPL k předložení listin svědčících o tom, že se u správního orgánu pokoušel stanoveným způsobem o registraci k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, a automatických odpovědí o neúspěšné registraci. Žalobce však předložil pouze žádost o registraci ze dne 14. 6. 2021 a automatickou odpověď ze dne 15. 6. 2021, které již dříve předložil spolu s odvoláním. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce neprokázal dlouhodobou marnou snahu o registraci k osobnímu podání žádosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019-32).
7. Žalovaný nepovažoval odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 Azs 178/2020-105, za přílehlavý, protože se týkal zvláštní situace na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Správní orgán naproti tomu dlouhodobě přijímá žádosti o pobytová oprávnění. Tato činnost byla přerušena na 3 měsíce v roce 2020 kvůli pandemii. Správní orgán pravidelně zveřejňoval termíny k registraci k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a tyto termíny přiděloval. Na straně správního orgánu proto neexistovala dlouhodobá překážka.
8. Žalovaný konstatoval, že zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu frekvenci vypisování termínů pro registraci k podání žádosti. Zastupitelský úřad vychází při přijímání žádostí o pobytová oprávnění ze svých technických a personálních možností

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017-33) a zrušení termínu řádně předem zveřejnil na svém webu. Nařízení vlády nebylo v době zrušení termínu k registraci platné a z připravované změny nelze dovozovat neomezené právo žalobce na podání žádosti předtím, než právní předpis tuto možnost vyloučí.

9. Žalovaný proto vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobce v žalobě vznesl dva žalobní body:

1) Termíny pro registraci k osobnímu podání žádosti správní orgán zveřejňoval pouze jednou za tři měsíce a poslední termín dne 14. 6. 2021 byl bez řádného odůvodnění zrušen. Žádný další termín k e-mailové registraci zveřejněn nebyl. S účinností od 1. 7. 2021 stanovilo nařízení vlády kvótu pro běžné zaměstnanecké karty v počtu 0. Žalobce počínaje dnem 1. 7. 2021 ztratil možnost podat osobní žádost o zaměstnaneckou kartu u správního orgánu. Žalobce nemohl ze stejného důvodu podat žádost na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Žalobce nemohl, kvůli objektivním důvodům ve smyslu § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na zastupitelském úřadu dlouhodobě podat osobní žádost o zaměstnaneckou kartu, žalovaný měl proto vyhovět žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 Azs 178/2020-105). Žalovaný tak ale neučinil, protože porušil právo žalobce podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2) Dalším objektivním důvodem bránícím v podání žádosti je rozpor § 181b zákona o pobytu cizinců a nařízení vlády s čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování EU (dále jen „SFEU“) a čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU (dále jen „směrnice“). Členský stát EU smí stanovit objem vstupů přijímaných státních příslušníků, nikoli objem přijímaných žádostí. Právo EU ponechává členským státům prostor pro ochranu jejich pracovního trhu, neslouží k omezení přijímání žádostí o zaměstnanecké karty v závislosti na místu podání žádosti. Kvóta 0 žádostí na pracovní pozice s nízkou kvalifikací navíc diskriminuje cizince na základě státní příslušnosti, neboť ta je základním hlediskem pro určení místní příslušnosti zastupitelského úřadu.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že nařízení vlády bylo vydáno na základě zmocnění podle § 181b zákona o pobytu cizinců, a tedy v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, bod 52. Čl. 8 odst. 3 směrnice zakotvil právo členského státu stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání. Stanovuje-li právo EU pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše umožňuje stanovit počet žádostí o tato pobytová oprávnění (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 39/2019-53, bod 53; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2021, č. j. 10 A 188/2019-52, bod 49; rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2021, č. j. 54 A 95/2019-61, bod 41).

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
14. **Ad 1)** Žalobce namítal, že správní orgán zveřejňoval termíny pro registraci k osobnímu podání žádosti pouze jednou za tři měsíce a poslední termín dne 14. 6. 2021 bez řádného odůvodnění zrušil. Žádný další termín k e-mailové registraci zveřejněn nebyl. S účinností od 1. 7. 2021 stanovilo nařízení vlády kvótu pro běžné zaměstnanecké karty v počtu 0. Žalobce počínaje dne 1. 7. 2021 ztratil možnost podat osobní žádost o zaměstnaneckou kartu u správního orgánu. Žalobce proto nemohl dle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců na zastupitelském úřadu dlouhodobě podat osobní žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný měl vyhovět žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 Azs 178/2020-105).
15. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat osobně žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu.
16. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
17. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
18. Žadatel je obecně povinen podat žádost o zaměstnaneckou kartu osobně u zastupitelského úřadu (§ 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Tento postup slouží k zajištění přímého styku zastupitelského úřadu s cizincem. Ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňuje správnímu orgánu upustit od osobního podání žádosti, pokud cizinec současně s žádostí doloží, proč po něm nelze osobní podání spravedlivě požadovat. Mezi účastníky soudního řízení bylo sporné, zda žalobce takovýto důvod prokázal. Žalobce měl za to, že na straně správního orgánu existovala překážka znemožňující registraci termínu osobního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podání žádosti. Takovou překážkou měla být dlouhodobá neúspěšná snaha žalobce o registraci a také kvóta dle nařízení vlády ve výši 0 přijímaných žádostí o zaměstnanecké karty na pracovní pozice s nízkou kvalifikací u správního orgánu.

19. Obsahem neurčitěho právní pojmu „odůvodněný případ“ dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019-32, bod 28: *„Podat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné [...] Žadatel musí rovněž uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (rozsudek č. j. 10 Azs 219/2015 - 67). V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, soud konstatoval, že: „[p]rostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“ V rozsudku č. j. 9 Azs 213/2018 - 22 soud upřesnil, že „odůvodněný případ“ není redukován pouze na existenci omezení způsobených zdravotním stavem, ale může jít rovněž o situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena; lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit. V každém případě je ovšem třeba individuálně a zejména poctivě zvážit celkovou dobu, po kterou cizinec neúspěšně usiloval o sjednání termínu osobního podání žádosti, jakož i jiné důležité faktory (typ žádaného pobytového titulu, osoba žadatele, věk, zdravotní stav, rodinné pouto v ČR a mnoho jiných).“*
20. Žalobce doložil, že se dne 14. 6. 2021 bezúspěšně pokoušel registrovat u správního orgánu k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Tato okolnost sama o sobě nepředstavuje výjimečný případ odůvodňující prominutí povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, protože nevypovídá o dlouhodobé marné snaze žalobce o registraci termínu. Správní orgán termín registrace 14. 6. 2021 zrušil a tuto okolnost dopředu uveřejnil na svých webových stránkách dne 11. 6. 2021. Žalobce netvrdil, že se marně snažil registrovat k osobnímu podání žádosti také v jiných případech. Žalobce neprokázal, že správní orgán opakovaně rušil termíny registrace v míře znemožňující důstojné podání žádosti o pobytové oprávnění. Umožnění registrace ve tříměsíčních intervalech bez dalšího nedokládá, že správní orgán svévolně bránil žalobci v podání žádosti. Zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu povinnost vypisovat určitý počet termínů k registraci. Je podstatné, že správní orgán termíny vypisoval, tj. nevyloučil právo žalobce podat žádost o pobytové oprávnění dle čl. 36 odst. 1 Listiny. Žalobci nenáleží právo žádat o pobytové oprávnění v určitém termínu.
21. Městský soud se dále zabýval snížením počtu přijímaných žádostí na 0 nařízením vlády. Nová legislativní úprava počtu žádostí nepůsobí nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nezamítl odvolání žalobce pro to, že počet žádostí byl 0, ale kvůli tomu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně důvodnosti upuštění od osobního podání žádosti. Správní orgán a žalovaný nepoužili nařízení vlády jako právní základ pro posouzení předmětné věci. Nařízení vlády nezasáhlo prostřednictvím napadeného rozhodnutí do práv žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Nad rámec právě uvedeného soud dodává, že snížení počtu žádostí má zákonnou oporu v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, bod 52). Vláda upravila ekonomickou imigraci nařízením v souladu se zákonným zmocněním. Jednání po právu neospravedlňuje udělení výjimky z povinnosti registrace k osobnímu podání žádosti. Správní orgán a žalovaný nebyli bez dalšího povinni zohlednit případnou budoucí nemožnost žalobce podat žádost o pobytové oprávnění a umožnit mu neosobní podání. Shodný názor zastává Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 Azs 178/2020-105, bod 50, konstatoval: „*V tomto hodnocení NSS naopak nepřihlížel k tomu, že v době podání žádosti byly žalobcům známy snahy o změnu právní úpravy, která by umožnila stanovit nulovou kvótu pro počet přijatých žádostí o zaměstnaneckou kartu. Vzhledem k fázi legislativního procesu nebyla změna právní úpravy spekulativní, jak tvrdil žalovaný, ale nebylo z ní ani možné dovozovat neomezené právo podat žádost předtím, než zákon tuto možnost vyloučí.*“
23. Na případ žalobce nelze vztáhnout hodnocení skutkového stavu provedené Nejvyšším správním soudem v bodu 49 výše přímo citovaného rozsudku č. j. 9 Azs 178/2020-105, protože nynější věc se vyznačuje jinými okolnostmi. Nejvyšší správní soud rozhodl, že dlouhodobé nezákonné přerušení sběru žádostí dle usnesení vlády č. 474 a následné neřádné odstranění tohoto závadného stavu (vypsání termínu registrace s nedostačující kapacitou a zrušení dalšího termínu v pořadí) bylo překážkou na straně zastupitelského úřadu ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v žalobcově případě sice zrušil termín registrace 14. 6. 2021, ale tomuto kroku nepředcházela dlouhodobá nezákonná nečinnost, nýbrž pouze několikaměsíční přerušení z důvodu pandemie v roce 2020.
24. Městský soud uzavírá, že žalobce neprokázal pádný důvod pro upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobní námitka není důvodná.
25. **Ad 2)** Žalobce spatřoval objektivní důvod vylučující osobní podání žádosti v rozporu § 181b zákona o pobytu cizinců a nařízení vlády s čl. 79 odst. 5 SFEU a čl. 8 odst. 3 směrnice. Členský stát EU smí stanovit objem vstupů přijímaných státních příslušníků, nikoli objem přijímaných žádostí. Kvóta 0 žádostí na pracovní pozice s nízkou kvalifikací navíc diskriminuje cizince na základě státní příslušnosti, neboť ta je základním hlediskem pro určení místní příslušnosti zastupitelského úřadu.
26. Podle čl. 79 odst. 5 SFEU se tento článek nedotýká práva členských států stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné.
27. Podle čl. 8 odst. 3 směrnice může být žádost považována za nepřípustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.
28. Žalobce byl přesvědčen, že vláda mohla dle eurokonformního výkladu § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanovit pouze objem vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí, nikoli objem přijímaných žádostí.
29. Městský soud předně podotýká, ve shodě se svým dřívějším rozsudkem ze dne 31. 1. 2022, č. j. 18 A 102/2021-37 (bod 68), že žalobce podal žádost o upuštění od osobního podání žádosti dne 30. 6. 2021, tj. den před tím, než nařízení vlády nabylo účinnosti. Právní úprava účinná v budoucnu, byť je tímto okamžikem následující den, sama o sobě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neodůvodňuje upuštění od osobního podání žádosti. Správní orgán a žalovaný konstatovali nedůvodnost žalobcovy žádosti; nerozhodli o nepřipustnosti žádosti pro vyloučení konkrétního druhu žádostí u zastupitelského úřadu ve smyslu čl. 8 odst. 3 směrnice. Vzhledem k tomu, že právní základ případu spočíval v nesplnění podmínky důvodnosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nemůže případný nesoulad § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s primárním nebo sekundárním právem EU zasáhnout do práva žalobce na podání žádosti o zaměstnaneckou kartu.

30. Městský soud nad rámec výše uvedeného konstatuje následující. Čl. 79 odst. 5 SFEU neuvádí konkrétní způsoby pro stanovení objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících na území členského státu s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné. Je na každém členském státu, aby si svobodně zvolil způsob regulace ekonomické imigrace. Může-li členský stát stanovit hmotněprávní podmínky pro počet vstupů, tím spíše může omezit počet žádostí o vstup, tj. procesní předpoklad pro uplatnění hmotněprávních podmínek. Ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců proto neodporuje právu EU.
31. Shodný názor vyjádřil Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 39/2019-53, bod 53: *„Pouze nad rámec nutného k tomu krajský soud přesto poznamenává, že umožňuje-li čl. 79 odst. 5 SFEU členským státům „stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné“, tedy – jinak řečeno – stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně nikterak neodporuje ani čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU, dle kterého „[ž]ádost může být považována za nepřipustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.“ Citované ustanovení totiž pouze stanoví, že případné „nadlimitní“ žádosti nemusí být z důvodu stanovení omezení vstupů (potažmo počtu žádostí jako takových) vůbec zpracovány. Není proto zřejmé, v čem by případný přímý účinek tohoto ustanovení, jehož se žalobci domáhají, měl ve vztahu k nim vůbec spočívat.“* Tento závěr byl přejat v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2021, č. j. 10 A 188/2019-52, bod 49; a v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2021, č. j. 54 A 95/2019-61, bod 41.
32. Žalobce též tvrdil, že byl diskriminován kvůli své státní příslušnosti, na jejímž základě se určuje místní příslušnost zastupitelského úřadu. Příslušným úřadem byl správní orgán, u něhož nařízení vlády stanovilo kvótu 0 žádostí o zaměstnaneckou kartu.
33. K této argumentaci soud opět uvádí, že správní orgán ani žalovaný neuplatnili v řízení zahájeném žádostí žalobce dne 30. 6. 2021 nařízení vlády, které nabylo účinnosti až dne 1. 7. 2021. Nařízení vlády proto nemohlo žalobce diskriminovat. Předmět napadeného rozhodnutí spočíval v posouzení, zda žalobce doložil mimořádné okolnosti odůvodňující upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nejednalo se o nepřijetí žádosti ve smyslu čl. 8 odst. 3 směrnice pro vyčerpání objemu vstupů na území ČR. I pokud by tedy soud shledal, že nařízení vlády bylo diskriminační, nemělo by to žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto se otázkou diskriminačního dopadu nařízení vlády soud nezabýval.
34. Městský soud proto žalobní námitce nepřisvědčil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
36. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. srpna 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.